

kolumni

Hyvä Suomi 2020?

Tarja Kauppiala on 40-vuotias sosiaalialan asiantuntija ja kehittämistyön johtaja, jossa asuu pieni mutta vihmerä sosiaalityöntekijä.

Kireän pakkasillan lävistää nuolen lailla määränpäähensä syöksyvä Intercity. Ikkunarivissä välähtelevät vuorotellen ohiajetut valot ja matkanpäättä kärkkyvien matkajien hieman väsähtäneet ilmeet. Vaunussa on huono ilma ja tukalan täyttää, opiskeluaikaisia enimmäkseen. Tammikuu 2006, saavutaan Helsinkiin.

Pitkä päivä, laukut painavat laiturilla. Pujottelen ihmiseressä kiirehtien kohti vuosien takaa tuttua asemaa.

Nostan katsetta vasta vähän ennen ovia. Tulee äkkiä kovin outo olo: Vastaan ajelehtii monia kansallisuuksia edustavia ihmisten mukuloita, osa avopäin, kädet taskussa ja kylmästä väristen. Jonkun katse lasittunut, toisen hämmentynyt ja kaikki pitkästyneen joutilaina. Kyllä varmaan muutkin aikuiset näkevät, vaikka eivät katso.

"Mitä ihmettä sitä täällä vielä tähän aikaan maanantai-iltana pyöritään, eikä pitäisi olla kotona iltapalalla ja läksyt tehtyinä, huomenna on koulupäivä? Nyt äkkiä pipot päähän ja hanskat käteen koko konkkaronkka ja menoksi suorinta tietoa kotio", kajauttaa sisäinen maalaisäiti.

Ääntäkään päästämättä jatkan sukkulointia asemahallin läpi, vaikka tosi pahasti nitroittaa: ei mene oikein tässä nyt.

Hotellivuoteessa mieleen pyrkivät aseman lapset: tätäkö se on se paljon puhuttu lopali-suatio? Muistelen, että asemanseutu kosketti myös syksyllä 1986. Isojen laukkujen sekä äidin mustavalkeista seitytluvun maitopusseista ja iloisista punatrikoista kutoman mato-käärön kanssa saavuin piäkaapunnin työelämään.

lislamessa isä oli saattanut ainoaa tytärtä tekoreippaana nieleskellen, koputtanut hyvästejä ikkunaan vaunun jo nytkähtäessä. Silloin pääteasemalla nuokkui muutamia parhaassa työiässä olleita miehiä, joilta oli ikävästi kadonnut työkurto. Kuitenkin aikuisia.

Yöllä herään kadulta kiiriviin tuskaisiin karjaisuihin. *"Mitä ihmettä sitä sielläkin vielä tähän aikaan huudetaan, eikä nyt pitäisi nukkua, että jaksetaan aamulla töihin?!"* Väsyksissä kiristelen hampaitani jäykän verhonipun kulmassa. Alakerran kapakka se vain sulkeutui ja pukkasi kiduksistaan tosi rennoksi päässeen nuorukaisen, joka kutistui kadulle pieneksi mytyksi ja pakattiin mustaan majjaan.

Kello neljä ja rapiat. Paha olo ja kyneleet kirpoavat väkisinkin silmiin, vaikka ei passaisi, kun aamulla on niin maan perusteellisen tärkeä meno. Hyvä Suomi 2020 -kurssi alkaa.